

Arrest

nr. 252 768 van 14 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat M. DE FEYTER
Twee Leeuwenweg 20/83
1800 VILVOORDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 april 2021 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 april 2021 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 april 2021.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt op onbekende datum België binnen.

Op 30 juni 2016 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf en wordt vastgesteld dat hij een niet-begeleide minderjarige vreemdeling is. Verzoeker krijgt een melding mee dat hij geseind wordt als minderjarige bij de Dienst Voogdij en wordt opgeroepen zich aan te melden bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 2 november 2016 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 7 april 2017 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13). Er bevindt zich geen bewijs van kennisgeving in het dossier. Op 15 april 2017 meldt de Federale Gerechtelijke Politie aan de Dienst Vreemdelingenzaken *"Het bevel kon niet worden betekend daar betrokkene tijdens de procedure gerechtelijk werd aangehouden"*.

Op 8 september 2017 wordt verzoeker gehoord in de gevangenis.

Op 23 november 2020 wordt een Eurodac opzoeking uitgevoerd, waaruit blijkt dat verzoeker op 19 januari 2017 werd geregistreerd in Italië als indiener van een verzoek om internationale bescherming.

Op 30 november 2020 verzoeken de Belgische autoriteiten Italië om de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1.b) van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 21 december 2020 delen de Belgische autoriteiten aan Italië mee dat zij geen antwoord ontvangen hebben op hun vraag en dat Italië daarom geacht wordt stilzwijgend in te stemmen met de terugname van verzoeker overeenkomstig artikel 22.7 / 25.2 van de Dublin III-Verordening.

Op 15 februari 2021 delen de Belgische autoriteiten aan Italië mee dat verzoeker is ondergedoken en dat de termijn verlengd wordt tot 18 maanden overeenkomstig artikel 29.2 van de Dublin-III-Verordening.

Op 19 maart 2021 weigert verzoeker de vragenlijst hoorrecht in ontvangst te nemen.

Op 2 april 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 51/5/1, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

wordt besloten dat

de heer die verklaart te heten(1),

naam : D.

voornaam : O.

geboortedatum : 01.01.1990

geboorteplaats : -

nationaliteit : Irak

Alias: D., R. geboren op 20.03.1999 te Kirkouk, onderdaan van Irak; G., O., geboren op 20.05.2000, onderdaan van Irak; R., G., geboren op 01.01.1996, onderdaan van Irak.

overgedragen dient te worden aan de verantwoordelijke lidstaat, met name Italië.

In uitvoering van artikel 51/5/1, §2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt betrokkene teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat.

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene zal overgedragen worden aan de Italiaanse instanties naar aanleiding van een positieve Eurodac hit van Italië op 19.01.2017. Op 01.12.2021 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek

gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25.1 van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord waardoor Italië met toepassing van artikel 25.2 de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 21.12.2020 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

Er werden verschillende pogingen ondernomen om de betrokkene te horen in functie van de hoorplicht. Zo werd er hem vooreerst een Arabische vragenlijst overgemaakt op 19.03.2021. De betrokkene bleek deze taal niet te begrijpen. Naar aanleiding hiervan werd de psychosociale dienst (PSD) van de gevangenis van Merksplas gecontacteerd door een migratieambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in de hoop dat ze het hoorrecht samen met hem konden invullen. Op 31.03.2021 liet de PSD weten dat de betrokkene weigert om de vragenlijst aan te vullen. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. De betrokkene werd op 08.09.2017 in de gevangenis van Sint-Gillis gesproken door een migratieambtenaar van DVZ. Met behulp van deze vulde de betrokkene toen ook een vragenlijst "hoorrecht" aan. De betrokkene verklaart D. R. te heten en geboren te zijn op 20.03.1999 te Kirkouk. Hij zou Koerd zijn. Hij verklaart internationale bescherming te hebben verzocht in Italië en bijkomend in het bezit te zijn geweest van een Italiaans paspoort. Hij zou dit document nu verloren zijn. De betrokkene verklaart internationale bescherming verzocht te hebben omdat hij niet wil terugkeren naar Irak, waar hij problemen zou hebben. In het hoorrecht verklaart de betrokkene sinds 04.04.2017 in het Rijk te verblijven, niet te lijden aan een ziekte die hem zou belemmeren om te reizen en geen duurzame relatie, minderjarige kinderen of overige familieleden te hebben in België. Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt dat hij in 2019 twee maal bezoek ontving van een neef. Betreffende zijn mogelijks in België verblijvende neef dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van zijn neef. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk. Het administratief dossier bevat verder geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar Italië een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Tenslotte wensen we verder ook op te merken dat voor zover een verzoeker om internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Italiaanse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij of zij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die subsidiaire bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een overdracht aan Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het EVRM. Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat hij, na zijn aankomst in Italië, door de Italiaanse autoriteiten zonder meer zal worden gerepatriëerd naar het

land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer in het kader van zijn verzoek is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft of dat hij er als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Er werden verschillende pogingen ondernomen om de betrokkene te horen in functie van de hoorplicht. Zo werd er hem vooreerst een Arabische vragenlijst overgemaakt op 19.03.2021. De betrokkene bleek deze taal niet te begrijpen. Naar aanleiding hiervan werd de psychosociale dienst (PSD) van de gevangenis van Merksplas gecontacteerd door een migratieambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in de hoop dat ze het hoorrecht samen met hem konden invullen. Op 31.03.2021 liet de PSD weten dat de betrokkene weigert om de vragenlijst aan te vullen. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. De betrokkene werd op 08.09.2017 in de gevangenis van Sint-Gillis gesproken door een migratieambtenaar van DVZ. Met behulp van deze vulde de betrokkene toen ook een vragenlijst "hoorrecht" aan. De betrokkene verklaart D. R. te heten en geboren te zijn op 20.03.1999 te Kirkouk. Hij zou Koerd zijn. Hij verklaart internationale bescherming te hebben verzocht in Italië en bijkomend in het bezit te zijn geweest van een Italiaans paspoort. Hij zou dit document nu verloren zijn. De betrokkene verklaart internationale bescherming verzocht te hebben omdat hij niet wil terugkeren naar Irak, waar hij problemen zou hebben. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar Italië een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

De betrokkene maakte dan ook geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Irak, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaart te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht.

Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Wat betreft verzoeken om internationale bescherming dient te worden opgemerkt dat een verzoek voor internationale bescherming kan worden ingediend bij de met de grenscontrole bevoegde diensten of bij de daartoe bevoegde diensten ("Questura") als de persoon zich al op Italiaans grondgebied bevindt. Een eerste stap omvat een registratie met onder meer een identificatie, het nemen van een foto en vingerafdrukken ("fotosegnalamento"). Dit wordt gevolgd door een formele registratie van het verzoek bij de diensten van de "Questura" ("verbalizzazione").

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming problematisch is voor personen, die aan Italië worden overgedragen ("Access to the asylum procedure is equally problematic"). Personen zouden zelf moeten instaan voor het vervoer naar de voor hun verzoek verantwoordelijke diensten. Het voegt verder toe dat de situatie van aan Italië overgedragen personen afhangt van het feit of ze al dan niet reeds een verzoek om internationale bescherming in Italië indienden en of de bevoegde instanties al een beslissing namen betreffende dit verzoek. Het rapport maakt gewag van personen, die in de loop van 2018 via de luchthaven van Milaan-Malpensa werden overgedragen en niet de gelegenheid zouden zijn geboden een verzoek in te dienen ("As reported to ASGI, other Dublin returnees were also denied the possibility to apply for asylum at Milan Malpensa Airport in 2018"). Rekening houdende met het feit dat in de eerste 11 maanden van 2018 5.919 personen door andere lidstaten aan Italië werden overgedragen en gezien niet wordt aangegeven in hoeveel van deze overdachten effectief sprake was van een belemmering van het indienen van een verzoek na overdracht wensen we te benadrukken dat niet kan worden besloten dat er sprake is van een aan het systeem gerelateerde tekortkoming wat tot gevolg zou hebben dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Het AIDA-rapport maakt verder gewag van belemmeringen wat betreft de globale toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ("Reports of denial of access to the asylum procedure recorded by ASGI continued in 2018"). Deze belemmeringen kunnen volgens de auteur bestaan uit een beperkte toegankelijkheid van de bevoegde diensten door beperkte openingstijden (Campania) als uit het formuleren van bijkomende eisen zoals het voorleggen van een bewijs van domiciliëring (Milaan, Basilicata). Verder wordt aangekaart dat de termijnen voor de formele registratie in het algemeen zelden worden gerespecteerd. We wensen hieromtrent op te merken dat Italiaanse rechtbanken het formuleren van bijkomende eisen als onwettelijk beoordeelden. We verwijzen onder meer naar uitspraken van burgerlijke rechtbanken van Rome en Palermo in september 2018. Verder willen we de aandacht vestigen op het feit dat uit het rapport blijkt dat praktijken regionaal sterk kunnen verschillen. Zo werd bijvoorbeeld in Napels de duur tussen aanmelding en formele registratie door de invoering van een digitale (online) procedure teruggebracht tot 10 dagen. We zijn van oordeel dat het bestaan van factoren die een vlotte en adequate toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming kunnen belemmeren niet leiden tot de conclusie dat sprake is van structurele tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming betreft zodoende dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We zijn tevens van oordeel dat de door het rapport geschetste omstandigheden niet wezenlijk verschillen van feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van bovenvermelde rechtspraak van het EHRM.

Het Italiaanse systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming bestaat uit eerste- en tweedelijnsopvang. In het geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang voorzien in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). Collectieve eerstelijnsvoorzieningen zijn de CDA- ("Centro di accoglienza") en CARA-centra ("Centri governativi di prima accoglienza") aangevuld met bijkomende plaatsen in de CAS-centra ("Centri di accoglienza straordinaria"). De tweedelijnsopvang bestaat uit de structuren binnen het SPRAR-systeem ("Sistema di Protezione per richiedenti asilo e rifugiato"), dat heden de naam SIPROIMI ("Sistema di protezione per titolari di protezione internazionale e per minori stranieri non accompagnati") draagt. Aanvankelijk verbleven verzoekers in de eerstelijnsopvang tot ze konden doorstromen naar de tweedelijnsstructuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen.

Op 24.09.2018 hervormde de Italiaanse regering middels een nieuw decreet het systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming. Het zogenaamde "Salvini-decreet", dat op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden werd goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president werd ondertekend, beperkt de toegang tot het SPRAR-netwerk, het tweedelijnsopvangnetwerk, tot begunstigden van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Het bovenvermelde rapport van OSAR van 08.05.2019 laakt dat aan Italië overgedragen personen niet meer in het voormalige SPRAR-netwerk, maar in gewone opvangcentra zullen worden opgevangen.

Ten gevolge van bovenvermelde hervorming zal de betrokkene na overdracht niet in een SPRAR/SIPROIMIlocatie, maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen.

Dat de betrokkene zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het SPRAR/SIPROIMI-netwerk betekent niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven in het bieden van opvang. Hieromtrent verwijzen we eveneens naar de recente circulaire van de Italiaanse instanties waarin wordt bevestigd dat onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR/ SIPROIMI-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gerespecteerd ("Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019").

Indien zou worden aangevoerd dat dit nieuwe decreet in combinatie met een aanhoudende instroom van immigranten het globale netwerk onder druk zet wensen we te benadrukken dat uit de gegevens van UNHCR (<https://data2.unhcr.org/en/situations/mediterranean/location>) blijkt dat de instroom van immigranten uit de Middellandse Zee in 2019 in vergelijking met 2018 en voorafgaande jaren sterk is afgenomen. Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een grote druk op de Italiaanse opvangvoorzieningen.

Dat ten gevolge van het bovenvermelde decreet verzoekers vanuit voormalige SPRAR-locaties naar andere opvangstructuren zullen worden overgebracht, impliceert geenszins dat deze voorzieningen

structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder een dermate globale druk zal komen te staan dat niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.

Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Italië anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Personen, die aan Italië worden overgedragen en er nog geen verzoek om internationale bescherming indienden, worden zoals reeds vermeld conform de nieuwe wetgeving gehuisvest in de provincie, waarin de luchthaven van overdracht ligt ("If no prior asylum application had been lodged, they should be accommodated in the province of the airport of arrival. Family unity should always be maintained").

Het AIDA-rapport maakt gewag van meldingen van ongeschikte levensomstandigheden in een aantal CAS-centra ("Substandard conditions in first reception centres and CAS were widely reported, falling far below standards for persons with special needs"), maar geeft tevens zelf aan dat niet alle centra over een kam kunnen worden geschoren en de levensomstandigheden kunnen verschillen van centrum tot centrum. Volgens de auteurs kent een aanzienlijk ("notable") aantal CAS-centra levensomstandigheden, die gelijkwaardig zijn aan die in het SPARnetwerk ("However, as the functioning of CAS depends on agreements by the management bodies with the Prefectures and on the professionalism of the bodies involved, there are notable cases in which the reception conditions were equal to those of former SPRAR, such as the CAS of Trieste, Friuli-Venezia Giulia").

Verder merken we op dat de Italiaanse regering op 23.01.2019 de intentie uitsprak grote centra te sluiten en verzoekers onder te brengen in kleinere faciliteiten ("At a press conference of 23 January 2019, the Ministry of the Interior explained the need to close down large centres and to accommodate migrants in smaller centres because they easier to control", Ministry of Interior, 'Presentati, al Viminale, i dati aggiornati sull'immigrazione', 23 January 2019, available in Italian at: <https://bit.ly/2VZf2r7>").

Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat, wat betreft de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming, personen die aan Italië worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013 een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaatvluchtelingen en economische migranten in Italië en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en anderen versus Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepaling van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan

die eerste lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielerzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Italië te kort schieten of structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan die lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, en de door betrokkene aangehaalde verklaringen kan er dan ook geen intentionele bedreiging van zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit uitgaande van de Italiaanse autoriteiten worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn geval feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM wordt weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn verzoek in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming door de verantwoordelijke lidstaat niet zal worden onderzocht en dat er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft. Betrokkene maakt het evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft.

Er werden verschillende pogingen ondernomen om de betrokkene te horen in functie van de hoorplicht. Zo werd er hem vooreerst een Arabische vragenlijst overgemaakt op 19.03.2021. De betrokkene bleek deze taal niet te begrijpen. Naar aanleiding hiervan werd de psychosociale dienst (PSD) van de gevangenis van Merksplas gecontacteerd door een migratieambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in de hoop dat ze het hoorrecht samen met hem konden invullen. Op 31.03.2021 liet de PSD weten dat de betrokkene weigert om de vragenlijst aan te vullen. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. De betrokkene werd op 08.09.2017 in de gevangenis van Sint-Gillis gesproken door een migratieambtenaar van DVZ. Met behulp van deze vulde de betrokkene toen ook een vragenlijst "hoorrecht" aan. De betrokkene verklaart sinds 04.04.2017 in het Rijk te verblijven, niet te lijden aan een ziekte die hem zou belemmeren om te reizen en geen duurzame relatie, minderjarige kinderen of overige familieleden te hebben in België.

Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in de verantwoordelijke lidstaat, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het EVRM. Op basis van de verklaringen

van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratief dossier kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Er werden verschillende pogingen ondernomen om de betrokkene te horen in functie van de hoorplicht. Zo werd er hem vooreerst een Arabische vragenlijst overgemaakt op 19.03.2021. De betrokkene bleek deze taal niet te begrijpen. Naar aanleiding hiervan werd de psychosociale dienst (PSD) van de gevangenis van Merksplas gecontacteerd door een migratieambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in de hoop dat ze het hoorrecht samen met hem konden invullen. Op 31.03.2021 liet de PSD weten dat de betrokkene weigert om de vragenlijst aan te vullen. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

De betrokkene werd op 08.09.2017 in de gevangenis van Sint-Gillis gesproken door een migratieambtenaar van DVZ. Met behulp van deze vulde de betrokkene toen ook een vragenlijst "hoorrecht" aan. De betrokkene verklaart sinds 04.04.2017 in het Rijk te verblijven, niet te lijden aan een ziekte die hem zou belemmeren om te reizen en geen duurzame relatie, minderjarige kinderen of overige familieleden te hebben in België. Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt dat hij in 2019 twee maal bezoek ontving van een neef. Betreffende zijn mogelijks in België verblijvende neef dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van zijn neef. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat

In uitvoering van artikel 51/5/1, §2, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt besloten dat de heer die verklaart te heten(1),

naam : D.

voornaam : O.

geboortedatum : 01.01.1990

geboorteplaats : -

nationaliteit : Irak

Alias: D., R., geboren op 20.03.1999 te Kirkouk, onderdaan van Irak; G., O., geboren op 20.05.2000, onderdaan van Irak; R., G., geboren op 01.01.1996, onderdaan van Irak.

vastgehouden wordt met het oog op de uitvoering van de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

REDEN VAN DE BESLISSING

Gelet op artikel 1, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bestaat er een significant risico op onderduiken van betrokkene.

0 1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

Betrokkene blijkt minstens sinds 07.04.2017 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

0 3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.”

Een vlucht is voorzien op 19 april 2021 met bestemming Rome.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de tien dagen.

2.2. Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die het indienen van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3. De middelen

3.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet voldoende gemotiveerd is en meent dat volgende zaken niet voldoende inhoudelijk getoetst werden: de inadequate opvangmogelijkheden en de overbevolking van de asielcentra, de toegang tot rechtsbijstand en de algemene tekortkomingen in de beroepsprocedure. Hij zet dit als volgt uiteen:

“a. Nopens de inadequate opvangmogelijkheden en overbevolking van de asielcentra

1.

Dat bij de beoordeling van de opvangmogelijkheden in Italië de DVZ rekening moet houden met de massale instroom van de asielzoekers in Italië.

De bestreden beslissing verwijst kort naar recente hervormingen van de opvangmogelijkheden in de Italiaanse asielcentra, om hieruit af te leiden dat deze thans wel een menselijke opvang kunnen garanderen. Vooreerst is het louter verwijzen naar wetgevende initiatieven allermindst een draagkrachtige motivering. Met dergelijke initiatieven kan pas rekening worden gehouden indien zij hun effectiviteit hebben bewezen.

Bovendien blijkt uit allerlei objectieve bronnen dat de opvangsituatie in Italië bijzonder ongelijklopend is over de verschillende asielcentra. Ondanks sommige centra inderdaad een menswaardige opvang kunnen bieden blijft de situatie in andere centra ondermaat.

2.

Zoals de bestreden beslissing terecht aanhaalt dient er inderdaad een onderscheid gemaakt te worden tussen het SPRAR-netwerk (Sistema di protezione per richiedenti asilo e rifugiati, tweedelijnsopvang) enerzijds en het CAS-netwerk (Centro di accoglienza straordinaria, eerstelijnsopvang).

Beide opvangnetwerken vertonen echter aanzienlijke tekortkomingen.

Hieromtrent kan verzoeker uitgebreid verwijzen naar het AIDA-Rapport "Asylum Information Database Country Report: Italy, november 2018, blz. 97 e.v.:

“Generally speaking, all governmental centres are very often overcrowded. Accordingly, the quality of the reception services offered is not equivalent to reception facilities of smaller size. In general, concerns have systematically been raised about the high variability in the standards of reception centres in practice, which may manifest itself in: overcrowding and limitations in the space available for assistance, legal advice and social life; physical inadequacy of the facilities and their remoteness from the community; or difficulties in accessing appropriate information.”

Praktisch alle centra zijn overbevolkt, waardoor aan de bewoners niet voldoende kwalitatieve diensten kunnen worden verwezen. Specifiek voor wat betreft het SPRAR-netwerk wordt de toestand in enkele concrete centra onder de loep genomen.

Zo wordt in het centrum te Sant’Anna, Crotone, Calabria het volgende vastgesteld:

“The delegation reported that although the area reserved for families is separate from the exclusively male area, there are no doors that can be closed and the bathrooms are shared. Residents reported the presence of numerous unaccompanied children but the management of centre stated that they were accompanied. People also report that every time they go to the infirmary they only receive sedative medication.”

Medische verzorging is dus praktisch onbestaande, en evenmin zijn aangepaste toiletvoorzieningen aanwezig.

Verschiedende centra in Sicilië krijgen evenmin een gunstige evaluatie:

“Mineo, Catania, Sicily: Moreover, the sanitary conditions of the centre were described by the Commission as precarious, in addition to crumbling infrastructure, loss-making services including medical services, and insufficient number of staff. Safety regulations were also described as inappropriate: the Commission referred to an evident presence of black market, exploitation, drug trafficking and prostitution, with law enforcement officials being aware of abuses and violence but preferring to monitor at a distance

Villa Sikania, Agrigento, Sicily: Degrading conditions were noted in bathrooms, as there were no doors, no hot water and many showers were broken.”

De veiligheidssituatie in verschillende centra kan niet worden gegarandeerd, waardoor bewoners het risico lopen aangevallen te worden, bestolen, of zelfs het slachtoffer te worden van seksuele aanranding. Ook sanitaire installaties zijn ondermaats.

3.

Anderzijds is de situatie in de eerstelijnsopvang (CAS) allesbehalve beter te noemen. Meer nog, de opvangmogelijkheden van het CAS worden als "geïmproviseerd" omschreven.

Hieromtrent verwijst verzoeker opnieuw uitgebreid naar het AIDA-Rapport "Asylum Information Database Country Report: Italy, november 2018, blz. 99 e.v.:

"The chronic emergency state under which the CAS operate has forced the improvisation of interventions and favoured the entry into the reception network of bodies lacking the necessary skills and, in the worst cases, only interested in profits."

Het AIDA-rapport omvat verschillende verwijzingen naar schrijnende voorbeelden. Het rapport vat de situatie als volgt samen:

"Reports published from 2016 to 2019 by organisations such as Medici per i diritti umani (MEDU), Naga, Lunaria, and LasciateCIEntrare together with Libera and Cittalia, have clearly demonstrated the serious problems and deficiencies of many CAS: unsuitable facilities; lack of hygiene and lack of safety conditions minimally adequate for both guests and workers; lack of preparation of the staff and staff shortages."

De centra voldoen dus niet aan de basisnormen op vlak van hygiëne, veiligheid, en toegang tot elementaire gezondheidszorg. Blijkbaar wordt zelfs het leven van de bewoners niet als bijzonder hoog ingeschat. In september 2018 werd door de directeur van een centrum in Campania namelijk geschoten op een bewoner:

"In September 2018, the manager of a CAS in Caserta, Campania has been sentenced to 4 years and 8 months' imprisonment for opening fire at a 19-year-old Gambian asylum seeker at the end of 2017."

4.

Het is overigens bijzonder wraakroepend dat de verwerende partij in de bestreden beslissing dergelijke rapporten van tafel tracht te vegen door te stellen dat deze toch niet objectief zouden zijn. Verwerende partij creëert hiermee een onmogelijke bewijslast voor verzoeker: de elementen die aantonen dat de opvangsituatie in Italië geen respect biedt voor de menselijke waardigheid worden hiermee al op voorhand van tafel geveegd.

De situatie zal overigens allerminst verbeteren aangezien verwerende partij in de bestreden beslissing zelf aangeeft dat onder de regering Salvini de opvangmogelijkheden worden teruggeschroefd.

Verzoeker erkent dat de staat van sommige opvangcentra aanzienlijk beter is dan andere. Het kan echter niet op voorhand worden uitgesloten dat verzoeker aan een centrum zal worden toegewezen waar de situatie nog steeds ondermaats is.

Er is aldus een reëel risico op terecht komen in een onmenselijke opvangvoorziening, hetgeen op zich reeds een schending uitmaakt van art. 3 EVRM.

b. Nopens de toegang tot rechtsbijstand

Dat asielzoekers in Italië gedurende de asielprocedure geen toegang tot effectieve en daadwerkelijke rechtsbijstand.

1.

Er dient een onderscheid gemaakt te worden tussen de asielprocedure zelf en de beroepsprocedure die hierop volgt.

Tijdens de asielprocedure zelf is geen enkele kosteloze rechtsbijstand voorzien. In de praktijk trachten verschillende NGO's asielzoekers bij te staan tijdens de asielprocedure, maar dit is sterk afhankelijk van de middelen van de betreffende NGO's, alsook waar de asielzoeker zich in Italië bevindt. (blz. 46)

Dat dienaangaande verzoeker wenst te verwijzen naar de vaststellingen in het AIDA-Rapport "Asylum Information Database Country Report: Italy, november 2018", blz. 46 (eigen onderlijning):

"According to Article 16 of the Procedure Decree, asylum seekers may benefit from legal assistance and representation during the first instance of the regular and prioritised procedure at their own expenses."

In practice, asylum applicants are usually supported before and sometimes during the personal interview by legal advisors or lawyers financed by NGOs or specialised assisting bodies where they work. Legal assistance provided by NGOs depends mainly on the availability of funds deriving from projects and public or private funding."

Hieruit blijkt duidelijk de ontstentenis van een kosteloze juridische bijstand in bepaalde procedures en de ontstentenis van een voldoende informatieverstrekking aan asielzoekers met betrekking tot de verschillende procedures.

Aangezien verzoeker geen inkomen heeft, is het risico reëel dat verzoeker zich niet zal kunnen laten vertegenwoordigen door een advocaat in de procedure in eerste aanleg wegens een pertinente ontstentenis van een kosteloze juridische bijstand in deze procedure.

2.

Dat bovendien in de beroepsfase de kosteloze juridische bijstand ook een onzeker gegeven betreft, aangezien deze afhankelijk is van een toetsing van de plaatselijke Balies voor wat betreft de inkomsten

van de asielzoeker alsook de slaagkansen van de procedure. De praktijk leert dat bepaalde balies praktisch alle verzoeken tot kosteloze rechtsbijstand afwijzen.

"With regard to the appeal phase, free state-funded legal aid (gratuito patrocinio), is provided by law to asylum seekers who declare an annual taxable income below €11,493.82 (up from €11,369.24) and whose case is not deemed manifestly unfounded. 160 Legal aid is therefore subject to a "means" and "merits" test.

(...)

In addition, access to free legal assistance is also subject to a merits test by the competent Bar Association which assesses whether the asylum seeker's motivations for appealing are not manifestly unfounded. During 2017 and 2018, some Bar Associations such as Milan and Trieste rejected almost all requests to access to free legal assistance, generally deeming the claims that the petitioners intended to rely on as manifestly unfounded.

(...)

L 46/2017 has substantially curtailed access to legal aid, as it reverses the rule applicable to all other proceedings. It establishes that, when fully rejecting the appeal, a judge who wishes to grant legal aid has to indicate the reasons why he or she does not consider the applicant's claims as manifestly unfounded."

3.

Dat het AIDA-rapport een objectieve publicatie uitmaakt waaruit duidelijk de fundamentele en stelselmatige gebreken met betrekking tot de juridische bijstand blijken.

Er kan dus niet zonder meer gesteld worden dat het asielverzoek van de verzoekende partij door de Italiaanse autoriteiten zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht.

c. Algemene tekortkomingen in de beroepsprocedure

1.

Bovendien is de asielprocedure in Italië geplaagd door tekortkomingen, specifiek voor wat betreft de gerechtelijke procedure voor de burgerlijke rechtbanken na een eventuele negatieve beslissing door de asielautoriteiten.

Vooreerst is de procedure de facto moeilijk toegankelijk voor asielzoekers, dit gelet op een korte beroepstermijn en algemeen gebrek aan informatie die wordt verstrekt aan de asielzoekers. Dit laatste wordt des te problematischer gelet op het stelselmatig ontbreken van kosteloze rechtsbijstand (zie supra).

Specifiek verwijst verzoeker hiervoor naar het AIDA-Rapport "Asylum Information Database Country Report: Italy, november 2018", blz. 42:

"In practice, asylum seekers who file an appeal, in particular those who are held in CPR and those under in the Accelerated Procedure, have to face several obstacles. The time limit of 15 days for lodging an appeal in those cases concretely jeopardises the effectiveness of the right to appeal since it is too short for finding a lawyer or requesting free legal assistance, and for preparing the hearing in an adequate manner. This short time limit for filing an appeal does not take due consideration of other factors that might come into play, such as the linguistic barriers between asylum seekers and lawyers, and the lack of knowledge of the legal system."

2.

Bovendien is er sinds 2017 geen beroep meer mogelijk tegen een beslissing van de burgerlijke rechtbank. Er is evenmin geen verplichte persoonlijke verschijning meer in de gerechtelijke procedure.

Zie hieromtrent het AIDA-Rapport "Asylum Information Database Country Report: Italy, november 2018", blz. 45:

"The 2017 reform has sparked strong reactions from NGOs, and even from some magistrates. Cancelling the possibility to appeal the Civil Court decisions at Court of Appeal, making the hearing of the applicant a mere residual option, further complicating access to free legal aid, reducing the time for appeal to the Court of Cassation, and entrusting the assessment of the request for suspensive effect of onward appeals to the same Civil Court judge who delivered the negative first appeal ruling, drastically reduces the judicial protection of asylum seekers. The Cassation Section of the Magistrates' National Association (Associazione Nazionale Magistrati) also highlighted the unreasonableness of the choice to abolish the second level of appeal, which is still provided for civil disputes of much lower value if compared to international protection cases, bearing in mind that the procedure before the Court of Cassation is essentially a written procedure."

Dat de kans aldus reëel is dat indien de asielaanvraag van verzoeker manifest ongegrond verklaard wordt, hij riskeert naar Libië te worden uitgezet hetgeen een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel. Dat bovendien verzoeker op financieel vlak geen garantie heeft op toegang tot het beroep aangezien hij geen inkomen heeft."

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 25.2 van de verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat Italië toekomt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

3.3.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12,

Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker van internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111. Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, *C.K. e.a. t. Slovenië*, C-578/16 PPU).

3.3.4. De Raad stelt vast dat verzoeker naar Italië wordt overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening. De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar volgende betrouwbare bronnen wat betreft de algemene situatie voor Dublinterugkeerders in Italië, zijnde:

- *AIDA Country Report Italy: 2018 update*, geschreven door Caterina Bove (Legal Studies on Immigration (ASGI), editor: ECRE, up-to-date tot 31 december 2018 (hierna: het AIDA-rapport)
- Circular letter n.1.2019, 08.01.2019
- <https://data2.unhcr.org/en/situations/mediterranean/location>.

Het administratief dossier bevat de rapporten "*AIDA Country Report Italy: 2019 update*", geschreven door Caterina Bove (Legal Studies on Immigration (ASGI), editor: ECRE, up-to-date tot 31 december 2019 en "*Reception Conditions in Italy*" van de Swiss Refugee Council OSAR van januari 2020.

3.3.5. Inzake de opvangmogelijkheden in Italië wordt het volgende overwogen in de bestreden beslissing:

"Het Italiaanse systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming bestaat uit eerste- en tweedelijnsopvang. In het geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang voorzien in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). Collectieve eerstelijnsvoorzieningen zijn de CDA- ("Centro di accoglienza") en CARA-centra ("Centri governativi di prima accoglienza") aangevuld met bijkomende plaatsen in de CAS-centra ("Centri di accoglienza straordinaria"). De tweedelijnsopvang bestaat uit de structuren binnen het SPRAR-systeem ("Sistema di Protezione per richiedenti asilo e rifugiato"), dat heden de naam SIPROIMI ("Sistema di protezione per titolari di protezione internazionale e per minori stranieri non accompagnati") draagt. Aanvankelijk verbleven verzoekers in de eerstelijnsopvang tot ze konden doorstromen naar de tweedelijnsstructuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen.

Op 24.09.2018 hervormde de Italiaanse regering middels een nieuw decreet het systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming. Het zogenaamde "Salvini-decreet", dat op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden werd goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president werd ondertekend, beperkt de toegang tot het SPRAR-netwerk, het tweedelijnsopvangnetwerk, tot begunstigen van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Het bovenvermelde rapport van OSAR van 08.05.2019 laakt dat aan Italië overgedragen personen niet meer in het voormalige SPRAR-netwerk, maar in gewone opvangcentra zullen worden opgevangen.

Ten gevolge van bovenvermelde hervorming zal de betrokkene na overdracht niet in een SPRAR/SIPROIMIlocatie, maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen.

Dat de betrokkene zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het SPRAR/SIPROIMI-netwerk betekent niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven in het bieden van opvang. Hieromtrent verwijzen we eveneens naar de recente circulaire van de Italiaanse instanties waarin wordt bevestigd dat onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR/ SIPROIMI-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gerespecteerd ("Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019").

Indien zou worden aangevoerd dat dit nieuwe decreet in combinatie met een aanhoudende instroom van immigranten het globale netwerk onder druk zet wensen we te benadrukken dat uit de gegevens van UNHCR (<https://data2.unhcr.org/en/situations/mediterranean/location>) blijkt dat de instroom van immigranten uit de Middellandse Zee in 2019 in vergelijking met 2018 en voorafgaande jaren sterk is afgenomen. Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een grote druk op de Italiaanse opvangvoorzieningen.

Dat ten gevolge van het bovenvermelde decreet verzoekers vanuit voormalige SPRAR-locaties naar andere opvangstructuren zullen worden overgebracht, impliceert geenszins dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder een dermate globale druk zal komen te staan dat niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.

Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Italië anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Personen, die aan Italië worden overgedragen en er nog geen verzoek om internationale bescherming indienden, worden zoals reeds vermeld conform de nieuwe wetgeving gehuisvest in de provincie, waarin

de luchthaven van overdracht ligt ("If no prior asylum application had been lodged, they should be accommodated in the province of the airport of arrival. Family unity should always be maintained").

Het AIDA-rapport maakt gewag van meldingen van ongeschikte levensomstandigheden in een aantal CAS-centra ("Substandard conditions in first reception centres and CAS were widely reported, falling far below standards for persons with special needs"), maar geeft tevens zelf aan dat niet alle centra over een kam kunnen worden geschoren en de levensomstandigheden kunnen verschillen van centrum tot centrum. Volgens de auteurs kent een aanzienlijk ("notable") aantal CAS-centra levensomstandigheden, die gelijkwaardig zijn aan die in het SPAR-netwerk ("However, as the functioning of CAS depends on agreements by the management bodies with the Prefectures and on the professionalism of the bodies involved, there are notable cases in which the reception conditions were equal to those of former SPRAR, such as the CAS of Trieste, Friuli-Venezia Giulia").

Verder merken we op dat de Italiaanse regering op 23.01.2019 de intentie uitsprak grote centra te sluiten en verzoekers onder te brengen in kleinere faciliteiten ("At a press conference of 23 January 2019, the Ministry of the Interior explained the need to close down large centres and to accommodate migrants in smaller centres because they easier to control", Ministry of Interior, 'Presentati, al Viminale, i dati aggiornati sull'immigrazione', 23 January 2019, available in Italian at: <https://bit.ly/2VZf2r7>").

Wat betreft de opvangvoorzieningen in Italië, blijkt uit het AIDA-rapport dat het grootste probleem waarmee Dublinterugkeerders te maken krijgen, verband houdt met de opvangomstandigheden, hetgeen evenwel een probleem is waar alle verzoekers voor internationale bescherming in Italië mee te maken krijgen. De Raad wijst er vooreerst op dat uit de recente rechtspraak van het EHRM blijkt dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het EHRM bevestigde eind 2015 nog dat de algemene en structurele opvangsituatie voor asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland). De Raad benadrukt dat dit standpunt in 2016 en 2018 wederom werd bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15636/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27; EHRM 15 mei 2018, nr. 6781/16, H. e.a. v. Zwitserland: "The Court reiterates that the situation in Italy for asylum-seekers cannot be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. v. Belgium and Greece judgment (cited above) and that the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot in themselves act as a bar to all removals of asylum-seekers to that country").

De bestreden beslissing motiveert dat het Italiaanse systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming bestaat uit eerste- en tweedelijnsopvang. In het geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang voorzien in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). Collectieve eerstelijnsvoorzieningen zijn de CDA- ("Centro di accoglienza") en CARA-centra ("Centri governativi di prima accoglienza") aangevuld met bijkomende plaatsen in de CAS-centra ("Centri di accoglienza straordinaria"). De tweedelijnsopvang bestaat uit de structuren binnen het voormalige SPRAR-systeem ("Sistema di Protezione per richiedenti asilo e rifugiato"), dat heden de naam SIPROIMI ("Sistema di protezione per titolari di protezione internazionale e per minori stranieri non accompagnati") draagt. Met het aannemen van het zgn. "Salvini-decreet" eind 2018, werd de toegang tot het SPRAR-netwerk, het tweedelijnsopvangnetwerk, beperkt tot begunstigten van internationale bescherming en niet begeleide minderjarigen. Hierdoor zal verzoeker niet in een SPRAR/SIPROIMI-locatie, maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen. De beslissing motiveert verder dat het feit dat verzoeker zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het vroegere SPRAR en heden SIPROIMI-netwerk niet betekent dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven. Er wordt in de bestreden beslissing gewezen op de circulaire van de Italiaanse instanties van januari 2019 waarin wordt bevestigd dat onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR/SIPROIMI-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gerespecteerd ("Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019"). De verwerende partij besluit dat er momenteel geen sprake is van een grote druk op de opvangvoorzieningen en dat er geen reden is om aan te nemen dat de voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder een dermate globale druk zal komen te staan dat niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.

Verzoeker toont bovendien niet aan dat hij als Dublinterugkeerder in de centra in Calabria of Sicilië zou terechtkomen. Daarnaast wordt erop gewezen dat verzoeker citeert uit de vorige versie van het AIDA-

rapport, dat up-to-date is tot 31 december 2018 en waarin dus nog geen rekening wordt gehouden met de situatie van in 2019.

3.3.6. Inzake de toegang tot rechtsbijstand stelt verzoeker dat er tijdens de asielprocedure geen enkele kosteloze rechtsbijstand is voorzien, dat verzoekers soms worden bijgestaan door NGO's maar dat dit sterk afhankelijk is van waar de verzoeker terechtkomt. Verzoeker heeft geen inkomen en het risico is reëel dat hij zich niet zal kunnen laten bijstaan door een advocaat. Ook in de beroepsfase blijft de kosteloze juridische bijstand een onzeker gegeven.

De Raad merkt op dat verzoeker een Dublinterugkeerder is en dat een overdracht voorzien is via de luchthaven van Rome (adm. dossier, "airline notification"). Verzoeker zal dus terechtkomen in de hoofdstad van Italië, waarvan kan worden aangenomen dat er NGO's actief zijn, verzoeker toont alleszins het tegendeel niet aan.

De Raad merkt op dat artikel 19 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Asielprocedurerichtlijn) slechts vereist dat de lidstaten ervoor zorgen dat verzoekers om internationale bescherming in de procedures in eerste aanleg op verzoek kosteloze juridische en procedurele informatie krijgen. Rechtsbijstand en vertegenwoordiging (met name *"ten minste het opstellen van de vereiste procedurestukken alsook de deelname, namens de verzoeker, aan een zitting van een rechterlijke instantie van eerste aanleg"*, cf. artikel 20.1 van de Procedurerichtlijn) tijdens de administratieve procedure in eerste aanleg is overeenkomstig artikel 20.2 van de Procedurerichtlijn slechts een mogelijkheid, maar geen verplichting. Dat verzoekers om internationale bescherming, doordat zij niet de nodige financiële middelen hebben, hun persoonlijk interview zonder bijstand van een advocaat moeten doen, kan bijgevolg hoe dan ook geen systeemfout uitmaken.

Daarnaast wordt opgemerkt dat zo er moeilijkheden zouden bestaan om rechtsbijstand te verkrijgen in geval van een beroep tegen een afwijzing, dit niet impliceert dat kosteloze rechtsbijstand in deze fase onbestaande en in hoge mate niet beschikbaar zou zijn. Bovendien is het afhankelijk stellen van de juridische bijstand in beroep, van de slaagkansen van de procedure, in overeenstemming met artikel 20, derde lid van de Asielprocedurerichtlijn en artikel 26.6, tweede lid van de Dublin-III-Verordening. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat het element dat kosteloze rechtsbijstand door een advocaat niet altijd mogelijk en soms moeilijk is, als gevolg zou hebben dat hij bij een overdracht naar Italië zou worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

3.3.7. Inzake de toegang tot de asielprocedure wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

"Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming problematisch is voor personen, die aan Italië worden overgedragen ("Access to the asylum procedure is equally problematic"). Personen zouden zelf moeten instaan voor het vervoer naar de voor hun verzoek verantwoordelijke diensten. Het voegt verder toe dat de situatie van aan Italië overgedragen personen afhangt van het feit of ze al dan niet reeds een verzoek om internationale bescherming in Italië indienden en of de bevoegde instanties al een beslissing namen betreffende dit verzoek. Het rapport maakt gewag van personen, die in de loop van 2018 via de luchthaven van Milaan-Malpensa werden overgedragen en niet de gelegenheid zouden zijn geboden een verzoek in te dienen ("As reported to ASGI, other Dublin returnees were also denied the possibility to apply for asylum at Milan Malpensa Airport in 2018"). Rekening houdende met het feit dat in de eerste 11 maanden van 2018 5.919 personen door andere lidstaten aan Italië werden overgedragen en gezien niet wordt aangegeven in hoeveel van deze overdachten effectief sprake was van een belemmering van het indienen van een verzoek na overdracht wensen we te benadrukken dat niet kan worden besloten dat er sprake is van een aan het systeem gerelateerde tekortkoming wat tot gevolg zou hebben dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginzel.

Het AIDA-rapport maakt verder gewag van belemmeringen wat betreft de globale toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ("Reports of denial of access to the asylum procedure recorded by ASGI continued in 2018"). Deze belemmeringen kunnen volgens de auteur bestaan uit een beperkte toegankelijkheid van de bevoegde diensten door beperkte openingstijden (Campania) als uit het formuleren van bijkomende eisen zoals het voorleggen van een bewijs van domiciliëring (Milaan, Basilicata). Verder wordt aangekaart dat de termijnen voor de formele registratie

in het algemeen zelden worden gerespecteerd. We wensen hieromtrent op te merken dat Italiaanse rechtbanken het formuleren van bijkomende eisen als onwettelijk beoordeelden. We verwijzen onder meer naar uitspraken van burgerlijke rechtbanken van Rome en Palermo in september 2018. Verder willen we de aandacht vestigen op het feit dat uit het rapport blijkt dat praktijken regionaal sterk kunnen verschillen. Zo werd bijvoorbeeld in Napels de duur tussen aanmelding en formele registratie door de invoering van een digitale (online) procedure teruggebracht tot 10 dagen. We zijn van oordeel dat het bestaan van factoren die een vlotte en adequate toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming kunnen belemmeren niet leiden tot de conclusie dat sprake is van structurele tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming betreft zodoende dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We zijn tevens van oordeel dat de door het rapport geschetste omstandigheden niet wezenlijk verschillen van feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van bovenvermelde rechtspraak van het EHRM.”

Aan de hand van het AIDA-rapport wordt gemotiveerd dat de situatie van aan Italië overgedragen personen verschilt naargelang er al dan niet al een verzoek om internationale bescherming in Italië werd ingediend en of er al een beslissing werd genomen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 19 januari 2017 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Italië. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de globale toegang voor Dublinterugkeerders wordt onderzocht. Hoewel er problemen blijken te zijn met betrekking tot de toegang tot de asielprocedure voor Dublinterugkeerders, wordt vastgesteld dat de Italiaanse rechtbanken het formuleren van bijkomende eisen voor het indienen van een dergelijk verzoek als onwettelijk hebben beoordeeld. In het licht van het totaal aantal Dublin-overdrachten naar Italië in 2018, blijkt ook niet dat het hier zou gaan om een aan het systeem gerelateerde tekortkoming.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing terecht motiveert dat uit het AIDA-rapport blijkt dat er zich inderdaad problemen kunnen voordoen bij de registratie van een beschermingsverzoek, maar niet dat het over een structurele en systematische tekortkomingen gaat die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM. Zo blijkt er uit het AIDA-rapport dat er grote regionale verschillen zijn in Italië (pagina 30). Bovendien zijn de bewoordingen van het rapport zeer voorzichtig (“*can face obstacles*”, “*some asylum seekers*” en “*Despite the aforementioned cases, the full extent of this phenomenon is not known, since no statistics are available on the number of asylum seekers who have no immediate access to a reception centre immediately after the fotosegnalamento. Moreover, the waiting times between the fotosegnalamento and verbalizzazione differ between Questure, depending inter alia on the number of asylum applications handled by each Questura.*”, p. 83-84) en blijken de omstandigheden die erin geschetst worden niet wezenlijk te verschillen van de feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van de rechtspraak van het EHRM.

Waar verzoeker specifiek inzake de beroepsprocedure opmerkt dat de termijnen kort zijn, dat er een algemeen gebrek is aan informatie die wordt verstrekt aan verzoekers om internationale bescherming, dat er sinds 2017 geen beroep meer mogelijk is tegen een beslissing van een burgerlijke rechtbank en geen verplichte persoonlijke verschijning, merkt de Raad op dat hij hiermee niet aantoonst dat beroepsmogelijkheden uitgesloten zijn. Inzake de informatie die aan verzoekers om internationale bescherming wordt verstrekt, gaat verzoeker eraan voorbij dat hij naar Italië zal worden overgedragen als Dublin-terugkeerder. Bij aankomst in Italië zal hij niet zomaar aan zijn lot worden overgelaten. Bovendien werden de Italiaanse instanties verwittigd inzake de aankomst van verzoeker (adm. dossier, e-mail van de Italiaanse Dublindienst van 9 april 2021 waarin de ontvangst wordt bevestigd van een e-mail van de Belgische Dublindienst) .

3.3.8. In de bestreden beslissing wordt nog het volgende overwogen: “*Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in de verantwoordelijke lidstaat, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het EVRM. Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratief dossier kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.*”

De Raad bevestigt dat de recente rechtspraak van het EHRM stelt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, *Ali e.a. v. Zwitserland en Italië*, § 15, 34 en 36). De Raad merkt verder op dat niet blijkt dat voor alle Dublinoverdrachten moet worden nagegaan welke de individuele garanties zijn over de omstandigheden waarin de Dublin-terugkeerder zal belanden. De Raad wijst erop dat het feit dat *in casu* de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, op zich niet noodzaakt dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk in artikel 25, lid 2 van de Dublin III-Verordening voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

Verzoeker heeft de kans gekregen gehoord te worden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker op één of ander ogenblik gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij tijdens zijn verblijf in Italië het slachtoffer werd van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen die door verweerder onterecht niet zouden zijn betrokken bij zijn besluitvorming.

3.3.9. Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aantoonde. Verzoeker brengt geen concrete aanwijzingen aan dat hij bij aankomst in Italië zich niet zal kunnen wenden tot de bevoegde autoriteiten voor het indienen of verderzetten van een verzoek om internationale bescherming en voor het verkrijgen van bijstand en opvang. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat bijkomende garanties dienden gevraagd te worden.

3.3.10. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de risico's bij verwijdering naar Italië door de verwerende partij werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan haar geval. Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de verwerende partij wel degelijk aan de hand van relevante en recente rapporten heeft onderzocht of verzoeker, als Dublin-terugkeerder, bij zijn overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

Er blijkt op het eerste gezicht niet dat het gevoerde onderzoek niet volstond of dat enig relevant, concreet gegeven dat alsnog kon wijzen op een dergelijk risico ten onrechte niet in rekening is gebracht. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens dan wel op kennelijk onredelijke wijze. Een miskennis van de formele motiveringsplicht blijkt *in casu* niet. Verzoeker toont verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker *prima facie* geen schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest aannemelijk maakt.

Het enig middel is *prima facie* niet ernstig.

3.3.11. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

A. DE SMET